

Arrest

nr. 78 967 van 11 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 januari 2012 waarbij aan verzoeker het recht op terugkeer wordt geweigerd en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 januari 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 februari 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. MOSTREY, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker trad op 4 april 2008 in het huwelijk in België met mevrouw S.O.(...), van Belgische nationaliteit.

Op 30 mei 2008 diende verzoeker een aanvraag tot vestiging in.

Op 27 november 2008 werd verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 14 december 2010 werd verzoeker van ambtswege afgevoerd.

Op 15 december 2011 vroeg verzoeker om terug in het bezit te worden gesteld van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, ditmaal in functie van een andere vrouw.

Op 4 januari 2012 besliste de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding dat geen gunstig gevolg kon worden gegeven aan de vraag van verzoeker, gezien hij het rijk langer dan één jaar heeft verlaten en derhalve niet in aanmerking komt voor het in artikel 19, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bedoelde recht op terugkeer. Dit is thans de eerste bestreden beslissing.

Op 13 januari 2012 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Dit is thans de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker meent een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel te kunnen afleiden uit het feit dat de bevoegde staatssecretaris zich uitsluitend gebaseerd heeft op het feit dat hij opgesloten zat in een Marokkaanse gevangenis van 17 mei 2010 tot 17 november 2011. Verzoeker betwist niet dat hij opgesloten zat, maar benadrukt dat de veroordeling werd uitgesproken wegens het vermeende "beledigen van overheidspersoneel in functie". Verzoeker stelt dat dit een politieke veroordeling is waardoor hij buiten zijn wil om niet tijdig kon terugkeren naar België. Verzoeker stipt aan dat er geen enkel onderzoek is gebeurd naar de vermeende reden van opsluiting.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 27 november 2008 in het bezit werd gesteld van een verblijfskaart. Verzoeker werd op 14 december 2010 afgevoerd. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt dat hij op dat ogenblik in Marokko in de gevangenis zat. Verzoeker stelt dat hij op 17 november 2011 werd vrijgelaten. Na zijn vrijlating keerde verzoeker terug naar België waarbij hij op 15 december 2011 verzocht om de herinschrijving.

Artikel 19, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"§ 1 een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende één jaar het recht op terugkeer in het Rijk"

In casu wordt niet betwist dat verzoeker het land heeft verlaten en evenmin wordt betwist dat verzoeker pas na één jaar het Rijk terug is binnengekomen. Aldus kan verzoeker niet voorhouden dat hij recht zou hebben op een recht tot terugkeer. Nergens wordt in de bepalingen van de vreemdelingenwet voorzien dat het bestuur de reden dient na te gaan voor het vertrek uit het Rijk, noch dient het bestuur na te gaan waarom verzoeker niet tijdig is teruggekeerd. Evenmin voorziet de vreemdelingenwet dat er een recht op terugkeer bestaat zo overmacht wordt aangetoond. Met zijn betoog toont verzoeker niet aan dat het bestuur is uitgegaan van een foutieve feitenvinding of zijn beslissing niet zorgvuldig zou hebben voorbereid.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker meent dat de motivering van de bestreden beslissing niet evenredig is aan het belang voor hem. Verzoeker stipt aan dat gevolgen van de beslissing zeer ernstig zijn voor hem en zijn echtgenote. Hij meent dat de motivering van de bestreden beslissing te beknopt is en enkel uitgedrukt is in standaardformules. Verzoeker poneert dat hij samen met zijn echtgenote in België het centrum van zijn belangen heeft uitgebouwd en dat hij zijn leven verder in België wenst uit te bouwen. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing volledig voorbijgaat aan de bijzondere situatie in het dossier. Verder herhaalt

verzoeker dat hij nooit de intentie heeft gehad om gedurende meer dan één jaar het grondgebied te verlaten.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het bestuur is verplicht om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en naar de feitelijke gegevens die er aan ten grondslag liggen, met name het feit dat verzoeker het grondgebied meer dan één jaar heeft verlaten, waardoor hij niet langer geniet van een recht op terugkeer. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Deze motivering die verzoeker zonder meer toelaat kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte die de bestreden beslissing onderbouwen, is pertinent en draagkrachtig.

Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd. De beslissing behandelt de specifieke situatie van verzoeker. Waar verzoeker stelt dat hij het centrum heeft van zijn belangen in België blijkt dit nergens uit de stukken van het administratief dossier en wordt het ook niet aangetoond door verzoeker. Integendeel, uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker het Belgische grondgebied gedurende meer dan één jaar heeft verlaten en dat hij niet meer samen is met zijn echtgenote. In het identificatieformulier van 13 januari 2012 staat uitdrukkelijk "zijn vrouw wenst geen contact meer met hem. Mr. is hier nu met een andere partner". Verzoeker heeft een herinschrijving gevraagd in functie van een andere vrouw. Verzoeker toont op geen enkel wijze aan dat er sprake zou zijn van een gezinsleven met die andere vrouw. Hij blijft volhouden dat hij samen met zijn echtgenote het centrum heeft van zijn belangen in België, hetgeen duidelijk wordt tegengesproken door de stukken van het administratief dossier. Aangezien in het administratief dossier geen enkele indicatie terug te vinden is van een vermeend gezinsleven in België met zijn echtgenote, noch van het feit dat het centrum van de belangen van verzoeker in België gelegen is, diende de verwerende partij hierover niet te motiveren in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker stelt dat hij nooit de intentie heeft gehad om het grondgebied van het Rijk meer dan één jaar te verlaten volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel. *In casu* volstaat het dat de staatssecretaris vaststelt dat verzoeker het grondgebied van het rijk meer dan één jaar heeft verlaten. Met zijn betoog maakt verzoeker geen schending van de formele motiveringsplicht aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de

vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU